

Arrest

nr. 111 316 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Nederlandse en Indonesische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 11 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat K. VERBOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als Unieburger, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Verzoeker diende op dezelfde dag een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van verzoekster.

1.3. Op 11 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissingen tot

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de eerste en tweede bestreden beslissingen, waarvan verzoekers op 20 februari 2013 in kennis werden gesteld.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitkering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27/08/2012 werd ingediend door:

Naam: P.W.

Nationaliteit: Nederland

(...)

Om de volgende redenen geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40§4, 2° van de wet van 15/12/1980),

Ter staving van deze aanvraag heeft betrokkene volgende documenten voorgelegd : bewijs van zwangerschaps- en bevallingsuitkering in Nederland van 02/07/2012 tot 24/11/2012 en een ziekteverzekering. Tevens heeft zij ook de betalingsspecificaties voor de maand juli 2012 voorgelegd,

Vermits betrokkene de uitkering maar kreeg tot, 24/11/2012 beschikt zij heden niet meer over deze inkomsten. Betrokkene heeft tot op heden geen andere bewijzen aan haar dossier toegevoegd zodat niet aangetoond werd of zij op dit ogenblik over andere middelen van bestaan beschikt, Er kan derhalve niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de bepalingen van art. 40§4 van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten hare laste zijn. Uit het dossier is nl. gebleken dat betrokkene ook haar partner, S. I. (ov.7.572.771), en hun kind, P. J. R., ten laste heeft. Zij dient dus over inkomsten te beschikken voor drie personen,

Uit het administratief dossier blijkt ook dat voor betrokkene en haar partner een PV door de politie opgesteld' werd op 27/08/2012. Hierin verklaart betrokkene dat ze niet van plan is haar werk te hervatten in Nederland, maar dat ze in België werk wil zoeken. Betrokkene had dus de dag dat ze de aanvraag van verklaring van inschrijving indiende als beschikker van voldoende bestaansmiddelen al niet meer de intentie het verblijf ook . daadwerkelijk als beschikker verder te zetten. We zouden dus kunnen stellen dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen heeft aangevraagd en tracht te bekomen.

De aanvraag van verklaring van inschrijving wordt hierbij geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen,

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27/08/2012 werd ingediend door

S.I.

Nationaliteit: Indonesië

+ kind : P. J. R.

nationaliteit : nog niet definitief bepaald.

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijfsrecht van de partner (P. M.) van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien hij niet voldeed aan de voorwaarden van art. 40§4 van de wet van 15/12/1980.

Hierdoor kan art. 40bis §2, 1° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing vinden. Betrokkene kan immers de partner niet vergezellen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. Het kind, P. J. R. kan evenmin art. 40bis genieten gezien de moeder het verblijfsrecht niet kan genieten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Verzoekster diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, (art. 40§4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Ter staving van deze aanvraag legde verzoekster volgende documenten voor:

bewijs van zwangerschaps- en bevallingsuitkering in Nederland van 02/07/2012 tot 24/11/2012 en een ziekteverzekering, tevens legde ze ook de betalingsspecificaties voor voor de maand juli 2012.

Verzoekster kreeg hogervermelde uitkering, ni. zwangerschaps- en bevallingsuitkering en ziekte-uitkering, inderdaad maar tot 24.11.2012.

Verzoekster heeft nog wel andere bewijzen aan haar dossier toegevoegd waarmee zij aantoont dat zij op dit ogenblik over andere bestaansmiddelen beschikt, (zie bewijs van neerlegging stukken d.d. 07.01.2013, gemeente BEERSE). (stuk 4)

Verzoekster ontvangt sinds 24.11.2012 tot op heden maandelijks een ziekte-uitkering t.b.v. 278. 56 EUR netto, (stuk 5)

Verder ontvangt ze een zorgtoeslag van 88, 00 EUR per maand en vanaf 5 april zal ze ook kinderbijslag ontvangen voor zoon J., t.b.v. 190. 00 EUR per kwartaal, (stuk 6 + stuk 7)

De vader van verzoekster, de heer C. P., is tewerkgesteld bij het Ministerie van Defensie als beroepsmilitair, Chieft in een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. (stuk 8)

Het bruto jaarsalaris van de heer P. bedraagt 96.917, 88 EUR. Maandelijks maakt hij een bedrag van 700, 00 EUR over op rekening van zijn dochter en schoonzoon, (stuk 9)

Verzoekers hebben bijgevolg een maandelijks inkomen t.b.v. 1.965, 57 EUR netto per maand.

Verzoekster voldoet ongetwijfeld wel aan de bepalingen van art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De heer S. volgt sinds 28 januari 2013 een inburgeringscursus te TURNHOUT evenals een intensieve cursus NEDERLANDS, (stuk 10)

Verzoekster heeft een diploma MBO Onderwijsassistent en werkte op basis van dit diploma in een kinderdagverblijf in NEDERLAND.

Sinds 8 en 9 januari jl. zijn resp. verzoekster en verzoeker eveneens ingeschreven bij de VDAB te TURNHOUT, (stuk 11)

Verzoekers zoeken in BELGIË effectief naar werk om inkomsten te kunnen verwerven.

Verzoekster beroept zich in ondergeschikte orde op art. 40 § 4, 1° Wet 15.12.1980: Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Tot ze een job gevonden heeft, behoudt verzoekster haar recht op ziekte-uitkering vanwege het UWV te Nederland.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* ook nazicht in van artikel 40 § 4, 2° van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als Unieburger in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen op basis van artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar verklaring van inschrijving als Unieburger volgende documenten voorlegde: een Nederlands paspoort, een bewijs van zwangerschap, een bewijs van toekenning van een ziekte-uitkering (UWV: zwangerschaps- en bevallingsuitkering) voor de periode van 2 juli 2012 tot 24 november 2012, betalingsspecificaties van voornoemde uitkering voor de maand juli 2012 en het bewijs dat zij een ziekteverzekering afsloot.

Aan verzoekster werd gevraagd om ten laatste op 27 november 2012 (binnen drie maanden) een bewijs van het ziekenfonds voor langdurig verblijf in België voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 januari 2013 een verklaring van lidmaatschap bij het ziekenfonds voorlegde.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het volgende formuleerde aangaande de elementen die voorlagen op het moment van het nemen van de bestreden beslissing:

“Vermits betrokkene de uitkering maar kreeg tot, 24/11/2012 beschikt zij heden niet meer over deze inkomsten. Betrokkene heeft tot op heden geen andere bewijzen aan haar dossier toegevoegd zodat niet aangetoond werd of zij op dit ogenblik over andere middelen van bestaan beschikt, Er kan derhalve niet gesteld worden dat betrokkene voldoet aan de bepalingen van art. 40§4 van de wet van 15/12/1980 dat stipuleert dat betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

De gemachtigde argumenteerde in de bestreden beslissing eveneens:

“Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten hare laste zijn. Uit het dossier is nl. gebleken dat betrokkene ook haar partner, S. I. (ov.7.572.771), en hun kind, P. J. R., ten laste heeft. Zij dient dus over inkomsten te beschikken voor drie personen.”

De Raad stelt vast dat dit deel van de bestreden beslissing door de verzoekers niet wordt betwist.

2.4. Verzoekers betwisten niet dat verzoekster enkel tot 24 november 2012 een zwangerschaps – en bevallingsuitkering kreeg. Wel voeren ze in hun verzoekschrift aan dat ze sinds 24 november 2012 tot op heden maandelijks een ziekte-uitkering krijgt van 278,56 euro, dat ze een zorgtoeslag van 88 euro per maand en vanaf 5 april 2012 ook kinderbijslag van 190 euro per kwartaal voor haar zoon ontvangt.

Ook brengen ze de arbeidsovereenkomst van haar vader bij en stellen ze dat hij maandelijks 700 euro op verzoeksters rekening overschrijft. Verzoekers zijn van mening dat verzoekster ongetwijfeld aan de bepalingen van artikel 40 §4 van de vreemdelingenwet voldoet waarin gestipuleerd wordt dat de betrokkene over voldoende en regelmatige inkomsten dient te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Niettegenstaande het gegeven dat de omstandigheden omtrent het verblijf van een verzoekende partij kunnen evolueren, wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Uit het administratief dossier blijkt dat enkel volgende documenten met betrekking tot de inkomsten van verzoekers bij de aanvraag, vermeld in punt 1.1., werden gevoegd, met name een bewijs van toekenning van een ziekte-uitkering (UWV: zwangerschaps- en bevallingsuitkering) voor de periode van 2 juli 2012 tot 24 november 2012, betalingsspecificaties van voornoemde uitkering voor de maand juli 2012, het bewijs dat zij een ziekteverzekering afsloot en een verklaring van lidmaatschap bij het ziekenfonds.

Verzoekers stellen dat ze “nog wel andere bewijzen” aan het dossier hebben toegevoegd. Ze verwijzen naar het stuk van de gemeente Beerse van 7 januari 2013, gevoegd bij het verzoekschrift, dat volgens hen een “bewijs van neerlegging stukken” vormt.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers nalaten *in concreto* te specificeren welke stukken ze neergelegd hebben.

In zoverre verzoekers lijken te stellen dat de maandelijkse ziekte-uitkering sinds 24 november 2012, de zorgtoeslag, de kinderbijslag en de maandelijkse overschrijving door de vader van verzoekster reeds op 7 januari 2013 neergelegd werden en dat dit zou moeten blijken uit het stuk van de gemeente Beerse (stuk 4 inventaris verzoekschrift), kan dit echter niet uit het document opgemaakt worden. Dit document spreekt enkel over “alle vereiste documenten”. Hieruit kan niet opgemaakt worden of dit de stukken zijn waarvan sprake in het verzoekschrift, aangezien het niet gespecificeerd wordt in het document van de gemeente. Bovendien blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat enkel het bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds d.d. 14 november 2012 neergelegd werd op 7 januari 2013.

Het is derhalve niet aangetoond, evenmin blijkt uit het administratief dossier, dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de documenten die heden door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegd worden,

Bijgevolg kon de gemachtigde enkel rekening houden met deze informatie die op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, deel uitmaakte van het administratieve dossier.

Met het bijbrengen van deze documenten vragen verzoekers daarenboven een feitelijke (her)beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn, *quod non in casu*. Aangezien deze stukken niet aan de gemachtigde werden overgemaakt ten tijde van de behandeling van de aanvraag voor verklaring van inschrijving, kunnen de in het verzoekschrift gevoegde stukken dan ook niet dienstig worden aangebracht in de onderhavige procedure.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers een aantal van de bij het verzoekschrift neergelegde bewijsstukken hadden kunnen neerleggen voor de bestreden beslissing. Het gaat met name om de betalingsspecificaties van de ziekte-uitkering van verzoekster voor de periodes van 19 november 2012 tot 2 december 2012, van 3 december 2012 tot 23 december 2012, van 10 januari 2013 tot 3 februari 2013 en van 4 februari 2013 tot 10 februari 2013. Het komt verzoekers toe aan te tonen dat verzoekster voldoet aan de hoedanigheid van “*beschikker van voldoende bestaansmiddelen*” om het gevraagde verblijfsrecht te bekomen. Indien verzoeksters actuele toestand wijzigde, kwam het aan de verzoekers toe om daarvan het bewijs te leveren. Het blijkt niet, en verzoekers maken ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om de nodige nieuwe of andere stukken m.b.t. de voorwaarden van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen, noch dat zij niet dienden te weten dat zij die stukken hoorden bij te brengen.

2.5. Voorts stellen verzoekers dat verzoekster voldoet aan de in artikel 40 § 4, 1° van de vreemdelingenwet opgesomde voorwaarden: “*Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld*”.

Zij stellen dat verzoeker een inburgeringscursus en intensieve cursus Nederlands volgt, dat verzoekster een diploma MBO Onderwijsassistent heeft en op basis van dit diploma werkzaam was in Nederland, dat zij beiden sinds 8 en 9 januari ingeschreven zijn bij VDAB en zodoende effectief op zoek zijn naar werk in België. Tot zij een job gevonden heeft, zou verzoekster haar recht op ziekte-uitkering behouden.

Wat de neergelegde bewijzen van een inburgeringscursus en de intensieve cursus Nederlands in hoofde van verzoeker, alsook het inschrijvingsbewijs bij VDAB in hoofde van verzoekster betreffen, wijst de Raad er op dat deze stukken in onderhavige procedure respectievelijk niet ter zake doen en niet dienstig aangevoerd kunnen worden. Verzoekster diende immers een aanvraag voor verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van artikel 40 § 4, 2° van de vreemdelingenwet, waarvoor andere voorwaarden gelden dan voor een aanvraag voor verklaring van inschrijving op grond van artikel 40 § 4, 1° van de vreemdelingenwet. De vereisten uit artikel 40 § 4, 1° van de vreemdelingenwet worden door de verzoekende partijen zelf opgesomd in het verzoekschrift (supra 2.5.).

De beoordeling van de aanwezigheid van deze vereisten uit artikel 40 § 4, 1° van de vreemdelingenwet zou eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak inhouden. Het opportuïteitsonderzoek behoort echter niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan de gemachtigde overgemaakt ten tijde van de aanvraag voor verklaring van inschrijving, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden aangezien hij geen kennis had van de stukken die verzoekers nu bij het verzoekschrift voegen.

2.6. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van de sociale bijstand tijdens haar verblijf. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.7. De tweede bestreden beslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker hangt af van de eerste beslissing, waarbij het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt.

Deze beslissing wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet (‘*privilège du préalable*’). Nu is vastgesteld dat de eerste bestreden steunt op deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, mocht derhalve het bestuur er wel degelijk naar verwijzen in de tweede bestreden beslissing. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partijen geen argumenten aanvoeren met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES